עושין פסין פרק שני עירובין כ.

מסורת הש"ס

(א) שבת קפ: לקמן כה., כ) שבת ו: לקמן כב., ג) [לקמן שם], ד) [מגילה כט: וש"נ], ה) [שם], ו) שבת יח. ע"ש לקמן לט., ז) כס"מ ליתא, ח) ציור זה לירבו ע"פ מהרש"ל דפו"ר, ט) [לקמן לג.:], י) [כריתות יג: ושם],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסור לטלטל וכו' כדמפרש רב הונא טעמא הש"ל: (ב) תוס' ד"ה כי אימר וכו' לחיתן הראשון רבן מחצלות כו' נמיד לא מזרו: (ג) ר"ה לא יעמוד וכו' ותע"ג דנמקום שלא כו ד' על ד' אמרינן כל"ל ותיבת אמות נמחק: (ד) באר"ה אמרבה מנחמיכה דאי שדי להו אחי לידי מיב אמות:

מוסף רש"י

אלא לזרוק. לאומרא (לקמן כה.) לחייב חאוק מתוכה לרה"ר אי לאפן (שבת קא.). אבל לטלטל לא. לריות מותר לטלטל מתוכה אסור מדבריהם (שם). לא יעמוד אדם ברה"ר וישתה ברה"ר. ויושיט פיו ולאמו לרה"י לאחוז כלי ולשתות, גזרה שמא יוציא הכלי אליו ונמלא מחחייב חטאת (שבת יא.) ברה"ר. ויושיט לאחוז לרה"ר וישתה, גזרה שמא יכנים הכלי אלאו (לקמן צט.).

עין משפט
נר מצוה

מ א ב ג מיי' שם הלכה לד:
י ד ה מיי' שם הל' לד ופט"ז שם הל' כב טוש"ע א"ח סי' שפב סעיף ג:
יא ו ז ח מיי' פי"ז שם הלכה לג:

רבינו חננאל

ותוב בעא מינה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין. מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה. אבל שתי חצירות נכנסות לבין הפסין אסור. אמר רב הונא ואפי' עירבו חצירות זו עם זו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין כו'. (ורבה) [ורבא] אמר עירבו מותר. ותניא כוותיה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל בתוכה לבין הפסין כו' רשתים אסור, במה דברים אמורים בשלא עירבו [אבל עירבו] מותר. ורב הונא משני בהדרן עירבן. כלומר אילו שתי חצירות הנכנסות לבין הפסין הדרן מחערבן, או כגון שביטל אחד מהן רשותו לחבירו והריין כחדא. אבל אי לא הדרן מיתערבו אסור. וזו שיעוריא היא. והילכתא כרבא. בעא מינה אביי מרבה ישבו מים בשבת, מותר לטלטל בין הפסין אי לא. ופשט ליה לא נעשו פסין מחיצות אלא בשביל המים ישבו המים בטלו המחיצות. ואמר אביי באו מים בשבת לא קא מיבעיא לי דהא כל מחיצה שנעשית בשבת בין במזיד בין בשוגג שמה מחיצה, הילכך כיון שבאו מים מותר. והא דאמר רב נחמן לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל אסור במזיד איתמר, והני מיא לא במזיד הביאום, אלא ממי המטר וכיוצא בהן באו מעצמן. א"ר אלעזר הזורק מבין רשות הרבים לבין פסי ביראות חייב. וכן העושה כמין פסי ביראות ברשות הרבים וזרק לתוכן חייב (ד)ברשות הרבים דמי. ואע"ג דבקעי ביה כדתנן ואם היתה דרך הרבים מפסקתה יסלקנה לצדדין, וחכמים אומרים אין צריך. ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרווייהו כאן הודיעוך כוחן של מחיצות. דאע"ג דבקעי ביה כיון דקיימי מחיצתא כרשות היחיד דמי. פיסקא מותר להקריב לבאר כו'. תנן התם בסוף המסכת לא יעמוד ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד אלא אם כן הכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה

(ה) שבת קפ: לקמן כה., כ) שבת ו: לקמן כב., ג) [לקמן שם], ד) [מגילה כט: וש"נ], ה) [שם], ו) שבת יח. ע"ש לקמן לט., ז) כס"מ ליתא, ח) ציור זה לירבו ע"פ מהרש"ל דפו"ר, ט) [לקמן לג.:], י) [כריתות יג: ושם],

אמר ליה מוסר. דהא ליכא דיורין בין הפסין דליסרו עלייהו דליהוי מוליא מרשותו לרשות חבירו: **פסים מאי.** שתים זו אצל זו ומתילה ביניהן ושתיהן ראשן בין הפסין: **אסור.** לטלטל מתוכן לבין הפסין כדמפרש (ה) טעמא רב הונא: **ואפי' עירבו.** דלך הפתח שבמחילה שביניהן דהשתא חדא ניהו ולא אסרן אהדדי אסורות לטלטל מתוכן לבין הפסין גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל בין הפסין לשתף חצירות יחד שהרואה אותן מטלטלין מתוכן לבין הפסין לא ידע דיש פתח ביניהן ואכר אמי דלא אסרן אהדדי בתוך בין הפסין כשאר שתי חצירות הפתוחות למבוי אחד שאסור להוליא למבוי אלא מ"כ נשתתפו ה"ג משום דעתנו עירובן בין הפסין לשתף) כשיתוף שאר מבוי ואתו למשרי נמי להכניס ולהוליא מבין הפסין לחצירות כי ליכא פתח ביניהן ויהבי עירוב בחחת החצירות דרך בין הפסין וההוא ודאי לא מהני דכי תקינו רבנן שיתופי מבואות במבוי פתוח תקון ואורכו יותר על רחבו וזה מפולש לחרבעה לדדין: **עירבו מותרין.** דכיון דעירבו דרך פתח שביניהן וחד רשותא הוא דלא אסרן אהדדי להך גזירה לא חיישין: **דהדרן וערבן.** שנפרלה ביניהן פירלה (ו)

ד

גדולה כפופה שגלוי לכל שרשות אחת היא: **יבשו מים בשבת מהו.** לטלטל בין הפסין מי אמרינן שבת הואיל והותרה הותרה או דילמא כיון דהיתר פסין אינו אלא משום מים והרי יבשו ואסור. ואכל פסי בירלות קאי: **כלום נעשים מחילה.** כלומר כלום הותרה מחילה כזו אלא משום מים: **יבשו מים בשבת.** וחזרו ובאו גשמים בו ביום מאי מי אמרינן חזרו פסין לחיתרן הראשון לטלטל בתוכן: **מיניה דמר.** רבה שהיה רבו: **ובאו מים בשבת לא קמבעיא לי.** דמותר דהא קיימא לן כל מחילה הנעשית בשבת שמה מחילה: **לא שנו.** דשמה מחילה: **אלא לזרוק.** שהזורק מרשות הרבים לתוכה חייב דמלאורייתא ודאי מחילה היא: **אבל לטלטל אסור.** דרבנן גזור עליה: **אמזיד איתמר.** וקנסא קנסוה אבל שוגג מותר והא דנעשית מחליה כל שכן דמותר: **הזורק.** מרשות הרבים לבין הפסין של בירלות: **חייב.** חטאת דרשות היחיד מעלייתא הוא: **אי לאו מחילה.** מדאורייתא היא לשויה מיהא רשות היחיד לזריקה: **היכי שרו רבנן למלאות.** ולהוליא מרה"י לרה"ר משום דוחק: **כעין פסי בירלות.** ואין שם בור: **מפסקתן.** שאין שם דרך אלא בין הפסין יסלקנה לצדדין דאתי דריסת רגלים ומבטלי מחילות: **כאן הודיעוך.** חכמים כמה גדול כחן של מחילות דלא מיבטלי משום בקיעת רגלים: **מותר להקריב כו'.** פריסנא לה לכולה מתני' ברגלים פירקין (ח:): **אלא מ"כ הכנים ראשו ורובו.** דחייש' שמא ימשך גופו למקום דגליו ויוליא הכלי עמו: וכן

דהדרן וערבן. והכי פירושו שתים אמות אמי' עירבו ואם עירבו כו' דהיינו כלומר דהדרן וערבן מותרות כשעירבו: **מחיצה** אין כאן. אע"ג דאגבי אית ליה (ט)שבת הואיל והותרה הותרה מודה הכא משום דליכא מחיצות:

כי איתמר דרב נחמן אמזיד איתמר. והא דאמרינן בשבת בפרק הזורק (ד' קפ:) ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו בין שוגגין ובין מזידין ובין מוטעין ובין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (כ) במזיד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהוי רשות היחיד דאורייתא אי נמי לא קאי אמזיד:

קמ"ל כאן וסבירא ליה. ומיהו לר' יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדאמרי' לקמן: **לא** יעמוד אדם. בפרק בתרא (ד' עט.) מוקי לה בחפצים הצריכין לו וגזרי' דלמא יכנס אלאו וקשיא דתיפוק ליה דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרבים לרה"י דאמרינן לקמן ורש"י מיהן לקמן דלא דמי למשמין ורק דשותא עביד עקירה והנחה בחד רשותא דמשקין נחין בתוך פיו שהוא מקום פטור ואע"ג דחוחרין ונבלעין אין לחוש הואיל ומו במקום פטור ואע"ג דבמקום שאין בו ד' על ד' (ג) (אמות) אמרינן ובלבד שלא יחליפו התם גזרינן דילמא אתי לאפוקי בהדיא אבל הכא אי אפשר כלל שלא יעוחו מעט בפיו קודם שיבלעם אבל במשמין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו וגופו הן במקום ח' ולפי זה היה מותר להוליא לאחו מרה"ר ולרוק כיון דפיו במקום אחר הוי מקום פטור והא דמבעיא לן בפרק בתרא (ד' עט.) הוא ברה"ר ופי האמה ברה"ר מהו היינו משום דמי רגלים מיד כשנעקרו מגופו שוב אין נחיש בפי האמה אבל אפ"ק דשבת (ד' ג:) קשיא דקאמרינן התם אדרבה משמשיכה דאי שדי (ד) ליה אתי לידי חיוב חטאת לא קנסינן והשתא היכי אתי לידי חיוב חטאת הואיל ונחו בידו שהוא מקום פטור וי"ל דלא חשיב הנחה במקום פטור אלא בדבר שהוא נוטל ממקומו אבל התם שהכלי נח מאליו לא חשיב הנחה במקום פטור ולפי זה אסור להוליא לאחו ברה"ר ולרוק וא"ת אמאי אפשר דלא אתי לידי חיוב חטאת כגון שיתן מידו זאת לידו אחרת וי"ל דאחירי כשהנקב קטן שלא יוכל להכניס בו שתי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשמין ורק דהכא כשבולעם מיד חשיבי כנחין אע"ג דאינם נחים עד שיגיעו למעיו אשום דמבטלי אגב גופו והוי עקירה והנחה בחד רשותא והכי נמי אמר רבא בפ' המוליא (שבת ד' פ.) הוליא שתי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן ואתי נמי שפיר מתניתין דאמרו לו (ו)גבי יש אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוליא בפיו חייב דאמרינן דהכא הוא הנחה בהדי הכי דהא בעידנא דמיחייב

עלייהו דהיינו בשעת הנחת גרון אכתי לא מיחייב אהוצאה עד שיגיעו למעיו אלא אהוצאה נמי מחייב משעת בליעה דחשיב כמונח: וכי

תרי גווני אילן הכא נמי תרי גווני גדר בעא מיניה אביי מרבה חצר שראשה נכנס לבין הפסין מהו לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה א"ל מותר שתים מאי אמר ליה אסור אמר רב הונא שתים אסורין ואפילו עירבו גזירה שמא יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין רבא אמר עירבו מותר א"ל אביי לרבא תניא דמסייע לך [א]חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה אבל שתים אסור בד"א שלא עירבו אבל עירבו מותרין לימא תיהוי תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא התם דהדרן וערבן בעא מיניה אביי מרבה ישבו מים בשבת מהו א"ל [ב]כלום נעשית מחיצה אלא בשביל מים מים אין כאן מחיצה אין כאן בעי רבין יבשו מים בשבת ובאו בשבת מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסיר [ג]באו נמי לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת [ד]ותניא [ה]כל מחיצה העשויה בשבת בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון שמה מחיצה ולאו איתמר עלה אמר ר"נ לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא [ו]כי איתמר דר"נ אמזיד איתמר אמר ר"א [ז]הזורק לבין פסי הביראות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא [ח]דעבד כעין פסי ביראות ברה"ר וזרק לתוכה חייב הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי [ט]לא צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קמ"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר אלעזר חדא זימנא [י]רתנן רבי יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין וחכ"א אינו צריך [יא]רבי יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא משמע לן כאן וסבירא [יב]ליה ולימא הא ולא בעי הך [יג]חדא מכלל חבירתה איתמר: מותר להקריב לבאר וכו': [יד]תנן התם לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים אלא אם כן מכנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה

וכן

ט) נדל"ל דמה"ר.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com